

[Stensballe.]

Efter Lovforslaget her skal Kommunerne jo udrede 2 Mill. Kr. Hvis vi ikke vedtager Lovforslaget, skal Kommunerne udrede noget mere, maaske 2 Mill. Kr. mere eller maaske godt 2 Mill. Kr. mere. Men det er jo alligevel et forholdsvis ringe Beløb for Kommunerne Landet over, naar Hensyn tages til de mange Millioner, som Kommunerne maa regne med som Udgift i Medfør af Forsørgelseslovgivningen i det hele taget. Jeg mener derefter, at der ikke af Hensyn til Kommunerne skulde være nogen Grund til at gaa ind i en yderligere Lovgivning af midlertidig Art. Vi bør nu blive staaende ved det, der blev vedtaget i Fjor.

I Tilslutning til mine Udtalelser om, at de, der faldt ind under 26 Ugers Bestemmelsen og i det hele taget havde gaaet ledige i meget lang Tid, burde overføres til Kommunehjælp, skal jeg henvise til Folketingsbetænkningen, hvoraf det fremgaar, at der alene af Murarbejdsmænd er 207, der har gaaet ledige i 451 Dage eller derover i Løbet af 2 Aar, hvilket gælder pr. 30. Juni i Aar. Inden for selve Murerfaget er det tilsvarende Antal 184, og det til Trods for, at vi har haft en større Beskæftigelse end nogen Sinde før i Byggefagene og de dermed beslægtede Fag i Kraft af de Foranstaltninger, der blev gennemført ved det store Kriseforlig af Januar 1933, hvorved Obligationskurserne bragtes til at stige med det Resultat, at Byggeriet kom til at florere. Jeg siger til den Støtte til Byggevirksomheden, der indførtes ved Loven om Støtte til Boligbyggeri, hvilken Lov, saa vidt jeg husker, i Modsætning til de øvrige af Forliget omfattede Love blev vedtaget her i Rigsdagen med alle Partiernes Tilslutning. Den Byggevirksomhed, som vi har haft siden den Tid, er, saa vidt jeg ved, større end nogen Sinde tidligere. Naar der saa alligevel kan være et forholdsvis stort Antal Medlemmer af de to nævnte Fag — de to Fag, hvis Medlemmer i første Række kommer i Virksomhed, naar der bygges —, tror jeg, at vi staar over for noget lignende som det, vi stod over for i Begyndelsen af Tyverne, nemlig Nødvendigheden af, at der sker en Udrensning inden for Kasserne af Medlemmer, og Henvisning af disse til anden Hjælp, nemlig den Hjælp, der er indrettet efter den højtærede Socialministers

eget Forslag, en Hjælp, hvis Anvendelse han stadig forsvare og, mener jeg, med Rette forsvare.

Der findes i Bilagene til Folketingsbetænkningen Skrivelser fra Industriraadet og fra Arbejdsgiverforeningen, hvori der gøres gældende, at Beskæftigelsen i Industrien har været paa et Højdepunkt, saa at der ikke normalt kan ventes større Beskæftigelse. Der efterlyses i den Forbindelse en grundig Undersøgelse af Grundlaget for Opgørelsen af Arbejdsløsheden i det hele. Som den højtærede Minister oplyste, er en saadan Undersøgelse sat i Gang og vel ogsaa allerede vidt fremskreden. Saa vidt jeg forstaar, er den kommet fra Det statistiske Departement, som har foretaget den med Kasserne Bistand, og videreendt til Arbejdsløshedsraadet, hvis Overvejelser vi nu maa afvente Resultatet af.

Jeg tør ikke udtale mig om, hvorvidt man kan vente sig noget større i Retning af Oplysninger om hele dette meget vigtige Problem; men jeg tror, at hvis vi skal naa til at skabe bedre Kaar for Lønarbejderne her i Landet, maa Hovedvægten i Fremtiden lægges paa en øget Beskæftigelse for Erhvervene, ikke paa Understøttelser. Først og fremmest tror jeg — ogsaa paa Grundlag af Skrivelser fra Industriraadet, der, saa vidt jeg forstaar den, siger, at Beskæftigelsen er langt ud over det normale —, at hvis man skal naa til en heldig og lykkelig Løsning af Beskæftigelsesproblemet, vil det kun kunne ske ved, at der skabes Landbruget bedre Kaar. Men dér har vi ikke mærket ret megen Imødekommenhed fra Regeringen og Regeringspartiernes Side. Jeg skal nævne den Forringelse, der har fundet Sted i dette Efteraar ved Gennemførelsen af Kødloven, og jeg skal nævne det nærmest værdiløse Smørlovsforslag, hvori der var opstillet et Maksimum for, hvad Regeringen og Regeringspartierne vilde være med til. Det er min Opfattelse, at var der Villighed til at skabe bedre Kaar for Landbruget, vilde der blive Raad til bedre Beskæftigelse i selve Landbruget. Den højtærede Minister sagde jo, at Landbruget havde skubbet, som det blev udtalt, 40 000 eller flere fra sig. Det er dog muligt, at adskillige af disse kunde vende tilbage igen; og skabtes der bedre Vilkaar, vilde det ogsaa kunne medføre, at Landbruget fik Raad til at gøre større Indkøb hos